

Нѣколко минути изминаха, докато доде втората заповѣдь: да трѣгнемъ незабавно успоредно съ крайцера до близкото малко заливче.

— Пирати! — тѣ искать да ни задържатъ до утре сутринята и тогава да ни претърсятъ — изрѣмжа капитанътъ.

Нѣмаше какво да правимъ и ние изпълнихме заповѣдта. Накараха ни да спуснемъ котва въ залива и да поставимъ лампа върху веригата на котвата. По този начинъ ние бѣхме вързани.

— Щомъ изгасне свѣтлината, ще стреляме — се получи съобщение, и за потвърждение на горното една граната профуча надъ насъ.

— Ако дойде пакъ мъглата, ще си поговоримъ — измърмори капитанътъ и трѣгна за кабината си.

Не следъ много една лодка съ 12 добре въоръжени китаици се доближи до парахода ни. Тѣ се качиха при насъ, поставиха постове, а свободнитѣ отидоха въ бофета, гдето ги очакваха бутилки съ конякъ.

*

Нашиятъ касиеръ Джимъ дойде съ капитана при мене. Лицето му изразяваше голѣмо безпокойство.

— Ние трѣбва безъ друго да оперираме Роберта — каза той. Робертъ е на умирање. Проклетитѣ китаици ще ни задържатъ, и той нѣма да изтрае.

— Но кой ще го оперира — извика капитанътъ — и съ какво; ние нѣмаме никакви инструменти.

— Азъ ще свърша това — каза Джимъ. Нѣкога учехъ медицина, и ако не бѣхъ се прогулялъ, днесъ, може би, щѣхъ да съмъ голѣмъ лѣкарь. Робертъ и безъ това нѣма да оцѣлѣе тази нощъ. Защо да не направимъ опитъ. Има малка надежда да го спасимъ. Но вѣроятността да умре безъ операция е повече отъ сигурна. Кѣлкото за инструменти, азъ ще си приготвя. Трѣбва ми само единъ добъръ и смѣлъ помощникъ. Капитанътъ